

KÁNTOR ZSOLT

A föld szomja az ember (íránt)

1. Mítosz és pátosz

Az ember életében a legmagányosabb. Halála után sem lesz annyira magányos, elhagyatott, mint létében. Állok a létezésben, mint egy levegőből faragott szobor, semmi, semmi nem vagyok, érzem, csak egy tövis. Kislány vetkőzik vízésés mögött. Agancs villan, a bozót megrezzen. Aranyeső, drága aranyeső, szeretlek. Az életöröm maga a táj. Most látok, érzem a sárga-piros falevelek szagát, az eső utáni tiszta napsütést, vagyok. Most még a szemhéjamra ír az úr, hogy örökre elvigyem magammal a látványt.

2. Szöcske, csipke, tüske

Egy tavirózsa nyílik, nem a könnyű. Az olvasás maga a táj. Mediterrán betűk, kavicsok. A szellemiség éghajlata. Bölcelet, túlevél, hangya. Bordó dióhéj. A lélek most minden hangot külön elemez. Reccsenés, ágak, bogarak nyüzsgése. Sűrű élet. Varjak rebbennek szét. Növényi ábrázolás. Olyan boldognak hiszem magam, hogy majdnem belehalok. És elalszom a fűvön. A romantika utáni vágy menti fel az embert a nagy bűnök alól. A lelkiismeret oldószere ez. De a kétségbeesés is tudás. Szakrális szomj.

Tárlat

:/bíbor szótövek/:

*Birsalmavers. Kidomborodó sárga „blues”.
Garbarek; groteszk hangszilvamagok.
Tombol a nép.
Én individuum? Inkább halott.*

*Fatörzsbe vájt, homorú mű a reggel,
étlen-szomjan (holtodiglan) zene,
egy szőke lány lélegzete,
emlékezete.*

*A széna belobban. Íme: a pirkadat.
Cigány úti a lovakat.*

*A korbács sír, megrázkódik a nádas,
a szél az éj alá gyűri a fákat.*

Rezgések, vibrálás, érlelődés

Az ösztönnek holdudvara van.

Nagy, széles ősz.

A kiűzetés.

Túlcsordult a pillanat, mint csatornán átbukó hó.

*Lecsorog a pupillán, bele a látványba
után megfagy.*

Oktaéder-álom. Csupa, merő empiria.

A lelki dűne. Napfény és só.

Egy festmény készült az álomból.

*Címe: A tócsa széttrancsírozása fénnel
és árnyékkal. Göcsörtös falfelület, bütykös kéreg,
a felpöndörődő víz, kis tüsszentőkapcsokkal
összetűzve. Ha simogatód (tekinteteddel) a vizet
megborzong. Megkíván.*

